

kende henover hans Hoved, og han kunde høre, hvordan de med høje Glædesskrig slog sig ned omkring deres Reder inde i Skoven bagved ham. Et Sted i hans Nærhed sad en Frø i sit Vandhul og gurglede sig velbehageligt. Ellers var der ganske stille milevidt omkring.

Der sneg sig i disse Øjeblikke en modløs Forladthedsfølelse ind over ham. Han tænkte paa Bibelens Ord: Ræve have Huler og Fuglene Reder —. Selv vidste han ikke den Plet, hvortil han følte sig knyttet ved et godt eller stærkt Minde. Med Tanken paa den forestaaende Rejse sagde han til sig selv, at det derfor i Virkeligheden var ligegyldigt, hvor i Verden han befandt sig. Han vilde ikke være mere hjemløs midt paa Atlanterhavet eller paa de amerikanske Prærier, end han var det her i Hjertet af sit eget Fædreland.

I det samme randt et andet Skriftord ham i Minde og jog en lille Kuldegysning gennem ham. Det var den bibelske Forbandede, hans Fader engang havde anvendt mod ham. „Fredløs og ustadig paa Jorden være hver den, som trodser Herren —.“ Det Ord var nu gaaet i Opfyldelse. Kains Skæbne hvilede over ham ...

Paany steg Billedet af Francisca lokkende op for hans Erintring i en Ramme af smaa gulkalkede Nybodershuse og grønne Smaahaver bag tjærede Plankeværker. Hvor havde han i Grunden holdt meget af hende! Det havde slet ikke været nogen let Sag for ham at give Afkald paa hendes foraarsfriske Kærlighed. Naturligvis — han vidste det godt — han havde jo ikke tabt ved Byttet. Jakobe var et saa langt fuldkomnere Menneske, hvis Betydning for hans Udvikling han ikke skulde underkende. Men han maatte dog spørge sig selv, om de nogensinde havde tilhørt hinanden med stort mere end Legemet. Naar han til Sammenligning tænkte paa sine og Franciscas stille Tusmørkevandring rundt om Sortedamssøens gyldent farvede Vand med den vemodig muntre Afsked i Skjuleet af Træerne oppe paa Østervold, — da straaledede de nu for hans Erintring som Paradisøjeblikkene i hans triste og vildt omtumlede Ungdomsliv.

Mon hun skulde være bleven gift? Dersom Nogen havde for-